
EILEN JA TÄNÄÄN

(*Vallankumouksen kriisi*)

Gutshkov ja Miljukov asettivat kolme vaatimusta Väliaikaisesta hallituksesta eroamisensa edellä: 1) kurin palauttaminen, 2) **hyökkäyksen julistaminen**, 3) vallankumouksellisten internationalistien **lannistaminen**.

Armeija luhistuu, siinä ei ole enää järjestystä, palauttakaa kuri ja hillitkää rauhan propagandaa, muussa tapauksessa me eroamme hallituksesta, — „ilmoitti“ Gutshkov Toimeenpanevalle komitealle Marian palatsissa pidetyssä tunnetussa neuvottelukokouksessa (huhtikuun 20 pnä).

Me olemme sidottuja liittolaisiin, meiltä vaaditaan tukea rintaman eheyden hyväksi, kehoitakaa armeijaa hyökkäämään ja hillitkää sodan vastustajia, muussa tapauksessa me eroamme, — „ilmoitti“ Miljukov samassa neuvottelukokouksessa.

Se tapahtui „valtapulan“ päivinä.

Toimeenpanevan komitean menshevikit ja eserrät teeskentelivät olevansa peräänantamattomia.

Sitten Miljukov julkaisi „selittävän“ paperin „noottiinsa“, minkä johdosta Toimeenpanevan komitean suur-

puhujat julistivat „vallankumouksellisen demokratian“ saavuttaneen „voiton“, ja — „kiihko vaimeni“.

Mutta „voitto“ osoittautui näennäiseksi. Muutaman päivän kuluttua julistettiin uudelleen „pula“, Gutshkovin ja Miljukovin „piti“ erota, alettiin Toimeenpanevan komitean loppumattomat neuvottelut ministerien kanssa, ja — „pula ratkaistiin“ siten, että Toimeenpanevan komitean edustajia meni Väliaikaiseen hallitukseen.

Herkkäuskoiset katsojat huokasivat helpoituksesta. Vihdoinkin „voitettiin“ Gutshkov ja Miljukov! Vihdoinkin koittaa rauha, rauha „ilman aluevaltauksia ja sotakorvauksia“! Tulee loppu veljesmurhasodasta!

Entä miten kävi? Ei oltu vielä ehditty tehdä yhteenvetoja niinsanotun „demokratian“ „voitoista“, ei oltu vielä ehditty „haudata“ lepoonpoistuneita ministereitä, kun uudet ministerit, „sosialisti“-ministerit, alkoivat puhua Gutshkovia ja Miljukovia lohduttavaa kieltä.

Totta totisesti, „kuolleet ovat ottaneet valtoihinsa elävät“!

Päätelkää itse.

Jo ensimmäisessä puheessaan talonpoikain edustajakokouksessa ²⁶ uusi sotaministeri, kansalainen Kerenski, lausui, että hän aikoo palauttaa armeijassa „rautaisen kurin“. Siitä, minkälaisesta kurista on kysymys, puhuu selvästi Kerenskin allekirjoittama „sotilaan oikeuksien julistus“ ²⁷, jossa päälliköille annetaan „taistelutilanteen“ vallitessa „oikeus käyttää asevoimaa... niitä alaisiaan vastaan, jotka eivät täytä käskyjä“ (kts. „Julistuksen“ 14. pykälä).

Sen, mistä Gutshkov oli niin haavëillut, mutta ei ollut uskaltanut panna täytäntöön, Kerenski „vei läpi“ yhdellä huitaisulla räiskyvien vapaus-, tasa-arvoisuus- ja oikeudenmukaisuusfraasien suojassa.

Mitä varten sitä, tuota kuria, tarvitaan?

Sen saattoi tiedoksemme ennen muita ministerejä ministeri Tsereteli. „Me pyrimme lopettamaan sodan“, sanoi hän postilaitoksen työntekijöille, „mutta emme erikoisrauhan avulla, vaan saavuttamalla liittolais-temme kanssa yhteisen voiton vapauden vihollisista“ (kts. „Vetshernjaja Birzhjovka“²⁸, toukokuun 8 pnä).

Kun jätetään pois vapautta koskevat sanat, jotka on otettu tähän aivan asiaankuulumattomina, ja kun käännetään ministerimäisen hämärä puhe tavalliselle kielelle, niin tulos on tällainen: liitossa Englannin ja Ranskan kanssa on rauhan etujen hyväksi lyötävä murskaksi Saksa, mitä varten taas on tarpeen hyökkäys.

Hyökkäyksen valmistelu rintaman eheyden hyväksi ja yhteisen voiton saavuttamiseksi Saksasta, — juuri sitä varten tarvitaan „rautaista kuria“.

Sen, mihin Miljukov oli pyrkinyt niin arasti, mutta väsymättömästi, ministeri Tsereteli julisti omaksi ohjelmakseen.

Tuo tapahtui jo ensimmäisinä päivinä pulan „ratkaisun“ jälkeen. Mutta sitten „sosialisti“-ministerit kävivät rohkeammiksi ja suorasukaisemmiksi.

Toukokuun 12 päivänä annettiin Kerenskin „päiväkäsky“ upseereille, sotamiehille ja matruuseille:

„...Te lähдете eteenpäin sinne, minne teitä vievät johtajat ja hallitus... te lähдете... velvollisuuskurin yhteentakomina... kansan tahdosta teidän on puhdistettava synnyinmaa ja maailma väkival-

lantekijöistä ja anastajista. Tähän urotyöhön kutsun minä teitä“ (kts. „Retsh“, toukokuun 14 pnä).

Eikö totta: Kerenskin päiväkäsky itse asiassa eroaa hyvin vähän tsaarin hallituksen tunnetuista imperiaalistisista päiväkäskyistä, sen tapaisista kuin se, että „meidän on käytävä sotaa voitokkaaseen loppuun asti, meidän on karkoitettava julkea vihollinen synnyinmaamme alueelta, meidän on vapautettava maailma Saksan militarismiin ikeestä...“ ja niin edelleen.

Ja koska hyökkäyksestä puhuminen on helpompaa kuin sen toteuttaminen käytännössä ja koska eräät rykmentit, esimerkiksi seitsemännessä armeijassa (neljä rykmenttiä), eivät pitäneet mahdollisena alistua „liikkeellelähtöä“ koskevaan päiväkäskyyn, niin Väliaikainen hallitus yhdessä Kerenskin kanssa siirtyi sanoista „tekoihin“ käskemällä heti hajottaa „syyllistyneet“ rykmentit ja uhkaamalla syyllisiä „pakkotöihin karkoituksella ja kaikkien omaisuus oikeuksien menettämisellä“ (kts. „Vetsherneje Vremja“, kesäkuun 1 pnä). Mutta koska kaikki tuo osoittautui kuitenkin riittämättömäksi, niin Kerenski pamautti uuden „päiväkäskyn“, joka oli suunnattu erikoisesti veljeilyä vastaan ja jossa „syylliset“ uhattiin jättää „oikeuden tuomittaviksi lain koko ankaruudella“, s.o. samalla pakkotyöllä (kts. „Novaja Zhizn“, kesäkuun 1 pnä).

Lyhyemmin sanoen: hyökätäkää viipymättä, hyökätäkää hinnalla millä hyvänsä, tai muuten me otamme käytäntöön pakkotyöt ja ampumiset, — sellainen on Kerenskin „päiväkäskeyjen“ sisältö.

Ja tämä tehdään samaan aikaan, kun tsaarin solmimat sopimukset Englannin ja Ranskan porvariston kanssa pysyvät voimassa, kun noiden sopimusten poh-

jalla „meidät“ aivan selvästi velvoitetaan tukemaan aktiivisesti Englannin ja Ranskan anastuspolitiikkaa Mesopotamiassa, Kreikassa ja Elsass-Lothringenissa!

Mutta entä rauha ilman aluevaltauksia ja sotakorvauksia, entä uuden Väliaikaisen hallituksen sitoumus rauhan aikaansaamisesta kaikin „päättäväisin toimenpitein“, — minne ovat joutuneet kaikki nuo lupaukset, jotka annettiin „valtapulan“ päivinä?

Oi, meidän ministerimme eivät unohda rauhaa, rauhaa ilman aluevaltauksia ja sotakorvauksia, he pu-hu-vat, pontevasti puhuvat ja kirjoittavat, kirjoittavat ja puhuvat. Eivätkä yksin vain meidän ministerimme. Vastaukseksi Väliaikaisen hallituksen esitykseen lausua mielipiteensä sodan tarkoituksiperistä Englannin ja Ranskan hallitukset ilmoittivat jo muutama päivä sitten, että ne myöskin ovat aluevaltauksia vastaan, mutta... sikäli, mikäli se ei ole ristiriidassa sen kanssa, että Elsass-Lothringen, Mesopotamia y.m. liitetään näihin maihin. Vastaukseksi tällaiseen ilmoitukseen Väliaikainen hallitus lausui vuorostaan nootissaan toukokuun 31 päivältä, että „pysyen järkkymättömän uskollisena liittoutuneiden yhteiselle asialle“ se ehdottaa sodan tarkoituksperiä koskevan sopimuksen tarkistamiseksi kutsuttavaksi koolle „liittolaisvaltojen edustajain konferenssin, joka voitaisiin pitää lähiaikoina, kun muodostuvat sitä varten suotuisat olosuhteet“ (kts. „Rabotshaja Gazeta“ № 72). Mutta koska kukaan ei vielä tiedä, milloin nimenomaan „muodostuvat sitä varten suotuisat olosuhteet“ ja koska niisanotut „lähiajat“ eivät tule missään tapauksessa kohta, niin käy siten, että teoissa „päättäväinen taistelu“ rauhan puolesta ilman alue-

valtauksia lykätään pitkäksi ajaksi ja se muuttuu tyhjänpäiväiseksi ja valheelliseksi sanahelinäksi rauhasta. Sitä vastoin hyökkäystä ei näköjään voida lykätä hetkeksikään, sillä sitä valmistellaan kaikin „päättäväisin toimenpitein“ aina pakkotyö- ja ampu-
misuhkauksiin asti...

Epäilyksille ei ole sijaa. Sota on ollut imperialistista sotaa ja sellaiseksi jää. Puheet rauhasta ilman aluevaltauksia, samalla kun teoissa valmistellaan hyökkäystä, vain verhoavat sodan rosvoluonnetta. Väliaikainen hallitus on aivan selvästi lähtenyt kulkemaan aktiivisen imperialismin tietä. Se, mikä vielä eilen näytti mahdottomalta, on tänään tullut mahdolliseksi sen vuoksi, että „sosialistit“ menivät Väliaikaiseen hallitukseen. Verhoamalla Väliaikaisen hallituksen imperialistista olemusta sosialistisilla fraaseilla he ovat lujittaneet ja laajentaneet nousevan vastavallankumouksen asemia.

„Sosialistisia“ ministereitä, joita imperialistinen porvaristo käyttää menestyksellisesti vastavallankumouksellisiin tarkoituksiinsa, — sellainen on nyt tilanne.

Voitolle eivät päässeet naiivit „vallankumoukselliset demokraatit“, vaan imperialismin vanhat tekijämiehet Gutshkov ja Miljukov.

Mutta ojennuksen oikeaan ulkopolitiikan asioissa täytyi kiertämättä johtaa samanlaiseen käänteeseen myöskin sisäpolitiikassa, sillä koko maailmaa käsittävän sodan oloissa ulkopolitiikka on kaiken muun politiikan perusta, koko valtiollisen elämän keskiö.

Ja todellakin, Väliaikainen hallitus lähtee yhä selvemmin vallankumousta vastaan tähdätyn „päättäväisen taistelun“ tielle.

Vasta hiljattain se alkoi hyökkäyksen Kronstadtin matruuseja vastaan estäen samaan aikaan Pietarin kihlakunnan talonpoikia sekä Penzan, Voronezhin y.m. läänien talonpoikia toteuttamasta alkeellisia demokraattismin periaatteita.

Sen jälkeen, muutama päivä sitten, hankkivat itselleen kuuluisuuden (Herostratoksen kuuluisuuden!) Skobelev ja Tsereteli karkoittamalla Venäjältä Robert Grimmin²⁹, tosin ilman oikeudenkäyntiä ja tutkimuksia, aito-santarmimaiseen tapaan, mutta sen sijaan Venäjän imperialistien riemuksi.

Mutta kaikkein kirkkaimmin on Väliaikaisen hallituksen uutta sisäpolitiikan suuntaa heijastanut ministeri Pereverzev („myöskin“ sosialisti!). Hän ei vaadi sen enempää eikä vähempää kuin „valtiollista rauhallisuutta vastaan tehtyjä rikoksia koskevan lain pikaista voimaansaattamista“. Tuon lain mukaan (129. pykälä)... „Syyllistä, joka on kehoittanut julkisesti tai levitetyissä tai julkisille paikoille asetetuissa painotuotteissa, kirjeissä tai kuvissa: 1) tekemään raskaan rikoksen, 2) toista väestön osaa ryhtymään väkivaltaisiin toimiin toista osaa vastaan, 3) olemaan alistumatta lakiin tai vastustamaan lakia tahi viranomaisen velvoittavaa päätöstä tai laillista määräystä, — rangaistaan vankeudella ojennuslaitoksessa aina kolmeen vuoteen saakka“, mutta „sota-aikana... määrääaikaisella pakkotyöllä“ (kts. „Retsh“, kesäkuun 4 pnä).

Sellainen on tuon, luvallanne sanoen, „sosialistisen“ ministerin pakkotyölakiluomus.

Ilmeistä on, että Väliaikainen hallitus vierii vastustamattomasti vastavallankumouksen syliin.

Tämä käy ilmi myöskin siitä, että vastavallankumouksen vanha tekijämies Miljukov nauttii tämän johdosta jo ennakolta uuden voiton hedelmiä. „Jos Väliaikainen hallitus“, sanoo hän, „pitkän vitkastelun jälkeen käsittää, että hallitusvallan käsissä on muitakin keinoja kuin vakuuttelu, ne samat keinot, joita se on jo alkanut soveltaa, jos se lähtee sille tielle, niin silloin Venäjän vallankumouksen saavutukset (leikki pois!) tulevat lujitetuiksi“... „Väliaikainen hallituksemme on vanginnut Kolyshkon ja karkoittanut Grimmin. Mutta Lenin, Trotski ja heidän toverinsa ovat vapaalla jalalla... Toivokaamme, että Leninkin tovereineen tulee joskus lähetetyksi samaan paikkaan...“ (kts. „Retsh“, kesäkuun 4 pnä).

Sellaisia ovat Venäjän porvariston vanhan ketun herra Miljukovin „toivomukset“.

Täyttääkö Väliaikainen hallitus Miljukovin tuon ja muut samantapaiset „toivomukset“, Väliaikainen hallitus, joka yleensä kuuntelee herkästi Miljukovin ääntä, ja ovatko tuollaiset „toivomukset“ nykyään täytettävissä, — sen me näemme lähitulevaisuudessa.

Mutta eräs seikka on kuitenkin varmaa: Väliaikaisen hallituksen sisäpolitiikka on alistettu kokonaan sen aktiivisen imperialistisen politiikan vaatimusten alaiseksi.

On vain yksi johtopäätös.

Vallankumuksemme kehitys on tullut kriisin vaiheeseen. Vallankumouksen uusi aste, joka tunkeutuu talouselämän kaikille aloille ja vallankumouksellistaa niitä alhaalta ylös asti, nostattaa jalkeille vanhan ja uuden maailman kaikki voimat. Sota ja siihen liittyvä rappiotila kärjistävät luokkaristiriitoja äärim-

milleen. Porvariston kanssa sovittelemisen politiikka, vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä luovimisen politiikka kärsii aivan ilmeisesti vararikon.

Joko tahi:

Joko eteenpäin porvaristoa vastaan vallan siirtämiseksi työtätekevien käsiin, sodan ja rappiotilan lopettamiseksi, tuotannon ja tuotteiden jaon järjestämiseksi;

Tai taaksepäin porvariston puolesta, hyökkäyksen ja sodan pitkittämisen puolesta, rappiotilan poistamiseen tähdättyjä päättäväisiä toimenpiteitä vastaan, tuotannon anarkian puolesta, avoimen vastavallankumouksellisen politiikan puolesta.

Väliaikainen hallitus lähtee selvästi peittelemättömän vastavallankumouksen polulle.

Vallankumouksellisten velvollisuus on liittyä entistä tiiviimmin yhteen ja viedä eteenpäin vallankumousta.

„Soldatskaja Pravda“ № 42,

kesäkuun 13 p:nä 1917

Allekirjoitus: K. S t a l i n